

Розділ 108 – Але Старина Се – мій

Хе Джао вже не міг більше тікати й змушений був зупинитися, щоб отримати від них кілька ударів.

Вони зібралися біля сходів. Лов Веньцян загубив капець і мусив стрибати на одній нозі вниз, щоб його підібрати.

Спершись на поручень, поки інші не дивилися, Хе Джао жестом показав своєму хлопцеві, беззвучно вимовивши два слова: *“Рятуй мене”*.

– Нагналися? – усміхнувшись, спитав Се Ю, глянувши на час. – Йдемо назад у клас?

Лао Тан наказав їм швидко все прибрати й повернутися вдень у клас на збори. Ймовірно, мова піде або про нові підручники, або про фінальні іспити.

Почувши це, Льов Цвеньхао відпустив його й глянув на годинник:

– Чорт, уже так пізно.

Хе Джао кількома кроками спустився сходами, нахилився до шиї Се Ю й прошепотів:

– У тебе є совість? Мене пів дня ганяли, а ти просто стояв і дивився шоу.

Се Ю подивився на нього й без вагань також нахилився до його вуха:

– Радій, я взагалі-то теж хотів тебе побити.

– ...

Компанія вийшла з гуртожитку. Дорогу обабіч обступала зелень, але тіні вона майже не давала.

Гарячий вітер бив у обличчя.

Тільки третій рік мав план додаткових занять, інші навчальні корпуси стояли порожні, що аж моторошно тихо.

Ще не дійшовши до дверей класу, вони вже почули голос Лао Тана, що долинав із вікна:

– Пересаджуватися не будемо, сідайте, як сиділи раніше. На вулиці спекотно, але давайте потерпимо. Постараємося швидше пройти перший етап повторення, щоб дати вам кілька додаткових днів відпочинку.

Половина учнів 3-го класу ще прибирала, коли Се Ю підійшов до дверей.

Він глянув усередину й побачив табличку: «3-й рік, 3-й клас».

До того часу, як Се Ю зайшов, прибирання вже майже завершили, і робити особливо не було чого. У підсумку він із Хе Джао поділили дошку навпіл.

– Ця половина моя, іди туди, – сказав Се Ю.

Навіть із чітким розподілом роботи Се Ю, повернувшись після того, як прополоскав ганчірку, побачив, що Хе Джао вже зайняв і його половину.

– Захоплюєш мою територію?

– Це світ, де сильні пожирають слабких, – відповів Хе Джао.

Рука Се Ю ще була мокра – він майже вже хотів привітати голову цього типу ганчіркою.

Хлопці були високі. Вони штовхалися перед дошкою. Се Ю простягнув руку, щоб вихопити ганчірку з рук Хе Джао, але той повернувся боком, глянув на нього зверху вниз і сказав:

– Гаразд, не гратимуся з тобою.

Лао Тан уже все сказав, що хотів, і стояв збоку, пив воду. Дивлячись на цих двох, він лише усміхнувся й похитав головою, а потім перевів погляд у вікно.

Хоч Сю Цінцін і витирала вікна, було видно, що вона відволіклася.

Вона раз за разом протирала одне й те саме місце й лише через деякий час прийшла до тями.

– Я знаю, що вас усіх цікавлять результати фінального іспиту. Рейтинг уже підбито, і цього разу наш клас виступив доволі добре, навіть краще, ніж очікувалося. Ви всі повинні мати більше впевненості в собі.

Лао Тан узяв відомість із кабінету й приготувався розбирати роботи. Перед тим як почати, він не втримався й згадав ще одну річ.

– Ви всі повинні знати, що цього разу наша школа зайняла два місця в топ-5 міста, – повільно сказав Лао Тан, і весь 3-й клас затих.

– ...

Хоча їхні двоє однокласників і показали надзвичайний результат на міжшкільному іспиті, це були лише чотири школи – до рівня топових ще було далеко.

Тому, почувши новину про потрапляння до топ-5 по всьому місту, всі завмерли й втратили дар мови.

І не лише 3-й клас.

Того дня, коли Лао Тан завершив підрахунок оцінок, у другій половині дня телефон у вчительській розривався без упину. Не тільки керівництво школи телефонувало з питаннями – навіть інші провідні школи були вражені раптовим злетом цих двох учнів і хотіли з'ясувати, у чому їхній «секрет».

Першим отямився Льов Цвеньхао. Він довго нишпорив по кишенях, перш ніж витягти купюру й грюкнути нею по парті:

– Ставлю на те, що Се Ю – перший.

– Я... я теж ставлю на Ю-ге. Джао-ге занадто непередбачуваний, його не вгадати, – Вань Да.

– Ставлю сьогодні свою честь. Обираю боса Се! – Лов Веньцян.

Се Ю особливо не переймався цими рейтингами, недбало перегорнув кілька сторінок нового підручника. Йому здалося трохи смішним, що ці хлопці вже почали «ставити», причому все було абсолютно односторонньо.

– І що тут узагалі ставити?

Мабуть, їм просто хотілося якогось ритуалу.

Хе Джао трохи почекав, але ніхто на нього не поставив. Він більше не витримав:

– Ви взагалі люди? Хоча б заради формального братства могли б проявити повагу. Нічого ви не розумієте.

– Вибач, але ми не хочемо бути формальними, – сказав Льов Цвеньхао.

– ...

Хе Джао підвівся й підійшов до першого ряду, збираючись поставити на себе. Але, порившись трохи, він не знайшов дрібних грошей. Нахилився до парти Вань Да й постукав:

– Ем, позичиш трохи дріб'язку?

Ще до того, як Вань Да встиг відмовити, Хе Джао продовжив:

– Це твій шанс розбагатіти. Добре подумай. У тебе лише одна можливість. Якщо сьогодні позичиш мені десять юанів, я...

– Не дам! Відмовляюся!

Се Ю відкинувся назад і розсміявся.

Однак, на загальний подив, той самий “слабак”, відомий своїми «виставами й мінус двома балами за витівки», на якого ніхто не хотів ставити, насправді зайняв перше місце.

Лао Тан опустил голову й подивився у відомість:

– Цього разу Хе Джао посів друге місце в місті із загальним балом 743, відстаючи від першого лише на два бали...

Вань Да ледь не випустив пачку грошей із рук, думаючи, що цього разу справді прогавив шанс розбагатіти.

Топові учні з престижних шкіл були справді сильними – їхні результати виглядали лякаюче.

Хоч це й був топ-5, але всі вони різнилися всього на кілька балів.

До того ж до вступних іспитів залишався ще рік, тож ніхто не знав, хто буде попереду в наступному тесті.

У Сє Ю цього разу за твір з китайської зняли два бали більше, ніж він очікував, тому він посів третє місце, поступившись Хе Джао. Але оцінювання творів завжди залежало від суб'єктивних вподобань перевіряючих, тому різниця в один-два бали була нормальною.

Почувши свої результати, Сє Ю відчув, як починає боліти голова. Він уже міг передбачити, що в історії школи №2 з'явиться ще одна сторінка з гучним заголовком: «Перевершили все місто, створили блискучу легенду».

Сцена в кабінеті директора минулого разу була тим, про що він навіть не наважувався думати.

Хе Джао потер голову й запитав:

– Про що думаєш, маленький друже?

Сє Ю без виразу відповів:

– Думаю, яку дурну позу цього разу прийняти, щоб потрапити в історію школи.

Лао Тан продовжував щось говорити, і через деякий час Хе Джао потягнувся до телефону.

Телефон раніше вібрував у кишені, але він не мав часу подивитися.

Се Ю запитав:

– Хто це?

– Шень Дзе, – відповів Хе Джао. – Питає, чи ти вільний пізніше, щоб допомогти йому витягнути дві карти.

Се Ю навіть не замислювався:

– Не вільний.

Хе Джао поклав телефон на стіл, екран то гас, то знову засвічувався. Він нахилив голову й кілька разів крадькома глянув, перш ніж сказати:

– ...А я не можу витягнути замість нього? У мене ж теж удача непогана.

Від ігор із переодяганням до «побачень із дикими хлопцями» – Се Ю взагалі не розумів, де там у нього ця «удача».

Було очевидно, що Шень Дзе, як хороший друг, ще жодного разу не бачив цієї його «удачі».

[Шень Дзе]: Джао-ге, будь реалістом.

[Хе Джао]: Я думаю, що дуже добре себе розумію.

У Шень Дзе почала боліти голова.

[Шень Дзе]: Та не починай! Можеш хоч трохи бути як твій Старина Се? Оце справжній бог удачі. Ти що, пам'ять втратив? Хочеш, нагадаю?

Шень Дзе знав Хе Джао вже кілька років – цей тип ніколи не грав за правилами. Навіть якщо в нього й була якась удача, він сам же своїми витівками її знищував.

Шень Дзе вже збирався викласти кілька ганебних історій, але не встиг навіть зібратися з думками, як Хе Джао відповів.

[Хе Джао]: Але Старина Се – мій.

– ... – Шень Дзе.

Після цих слів аватарка Шень Дзе ніби миттєво посіріла.

Не попрощавшись, він зник.

Яка грубість.

Після того як Лао Тан поділився двома надихаючими новинами, він почав оголошувати оцінки інших учнів за рейтингом.

Коли він сказав, що цього разу клас виступив досить добре, це було не просто для втіхи. Хоч оцінки й були нижчими, складність завдань була іншою, і загалом прогрес усе ж був.

Зазвичай після Сюе Сішена одразу йшов їхня однокласниця – Цін-ге. Але цього разу оцінки Сю Цінцін впали на кілька позицій.

– Що сталося? – тихо спитав Хе Джао. – Цін-ге погано написала?

– Не знаю, – відповів Се Ю, піднявши голову й побачивши лише її рівну спину й хвіст волосся.

Спочатку всі переживали, що Сю Цінцін почуватиметься незручно, але протягом усього уроку вона не зробила нічого дивного – лише уважно слухала. Поспостерігавши за нею, Льов Цвнґхао розслабився, поплескав Вань Да по плечу й сказав:

– Бачиш, наша Цін-ге справжній мужик...

Він не встиг договорити, як Сю Цінцін раптом нахилилася вперед і зарилася обличчям у руки.

– ...В-вона що, плаче?

Коли Сю Цінцін раптом розплакалася, всі навколо розгубилися.

Сю Дзін обережно поплескала їй по спині й кілька разів заспокоїла:

– Усе добре, це ж просто один іспит.

Сє Ю Хе Джао потягнув у 8-й клас «тягнути карти», і коли вони повернулися до свого класу, побачили таку сцену: очі Сю Цінцін були червоні, а Льов Цвєньхао з кількома іншими стояли перед нею й по черзі розповідали жарти.

– Я розкажу жарт. Жив собі маленький пінгвін...

Тиск третього року старшої школи багатьом було важко одразу прийняти.

Жорстка конкуренція, невизначене майбутнє, очікування родини...

Було зрозуміло й без слів.

Хе Джао приєднався до них з-за вікна й вигукнув:

– Цін-ге! Дай я покажу тобі магічний трюк!

Десь він вивчив якийсь жалюгідний фокус і потребував помічника, тож Сє Ю тимчасово став його асистентом.

У результаті Хе Джао вже на першій фразі облажався й, показавши на свого асистента, сказав:

– Дозвольте представити мого підручного.

– ...Ти взагалі вмієш це робити чи ні? – Сє Ю.

– ... – Сю Цінцін.

Сю Цінцін мовчала, відчуючи, як очі знову щипає. Вона непомітно кліпнула й сказала:

– Ви всі божевільні. Пішли, підемо кудись прохолодніше відпочити.

Ці хлопці були настільки незграбні, що навіть не вміли нормально втішати – їхні способи були дивакуваті.

Але, на диво, її настрій покращився.